

יא ע"א-ב. מותר הקטורת

הקדש בכל שנה היה קונה בכספים החדשים (שנתרמו לאחר א' ניסן, כדי שהעבודה תיעשה מהמחצית השקל של השנה החדשה) מהאומנים 371 מנים. 368 מנים להקטרה בכל יום בשנה מעוברת (שמקטרים על מזבח הזהב חציו בבוקר וחציו בערב), 31 מנים לכוהן הגדול ביום כיפור (שמקטיר על המחטה בקודש הקודשים). למעשה, תמיד יש "מותר הקטורת" (קטורת שלא השתמשו בה), במידה וזו שנה פשוטה שהינה 354 יום, וכן הכהן היה חופן בכפותיו את הקטורת ולא מכניס את כל שלשת המנים. כדי למנוע מהאפשרות שישתמשו בשנה החדשה ב"מותר הקטורת" ששייך לשנה הקודמת - היו הגזברים מחללים את הקטורת בשכר האומנים, וקונים את הקטורת מהאומנים בכסף החדש שנתרם בלשכה.

משנתנו

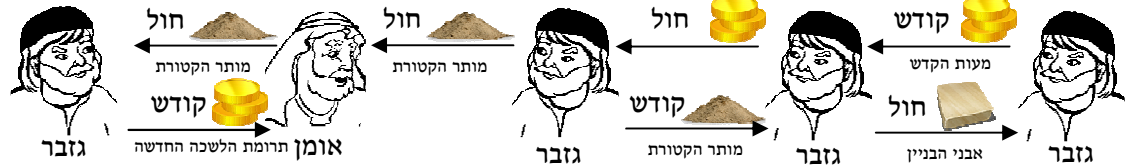
מותר הקטורת מה היו עושין בה? מפרשים מננה (בשווי) שכר האומנים (על מה שכבר עשו עבור המקדש), ומחללין אותה (את הקטורת) על מעות האומנים, ונותנים אותה לאומנים בשכרן, וחוזרין (גיזברי המקדש) ולוקחין אותה (הקטורת) מתרומה חדשה (מהכסף שהגיע לאחר א' ניסן).

מותר הקטורת שהינה קדושה (שיועדה למזבח) מחללים על מעות הלשכה שאף הינם קדושים? וכיצד מחלל קודש בקודש (כדי לחלל קודש צריך להחליף תמורתו חולין בקודש)?

רבי שמעון בר ביסנא: מחלל מעות בשווי שכר האומנים מתרומת הלשכה ומחללן על אבני בניין שהינם חולים - ובכך האבנים קודש, והמעות חולין. את מותר הקטורת מחלל על המטבעות חולין - ובכך הקטורת חולין והמעות קודש (של שנה שעברה). ואת קטורת החולין נותנים לאומנים בשכרם (הקטורת החולין נקנתה בתרומת לשכה החדשה)

מה יעשו במעות הקדש - הרי הם מעות ישנים (שחוללו על מותר הקטורת ישנה)?

רבי יתנו לבית גרמו שהיו מומחים בעשיית לחם הפנים (שלא יישר), ולבית אבטינס שהיו מומחים בעשיית הקטורת, בשכר על מלאכתם (שנעשתה בשנה הקודמת).

רבי שמואל בר רב יצחק: בתנאי שחייבים להם שכר מהשנה הקודמת, שהרי מעות שניתנים להם הם מעות שצריכים לקנות בהם דברים של השנה הקודמת.

שקלים י ע"ב

רבי חייא בר בא: מה יעשו במעות הקדש, במידה ואין חוב קודם לבית גרמו או לבית אבטינס?

רבי בא, בשם רבי חייא (בר בא), בשם רבי יוסי: הולכים המעות לקיץ המזבח (כדין "מותר תרומת הלשכה. בכסף נקנה עולות שמוקרבות בזמן מהמזבח שמם, כדי שלא יהיה בטל).

רבי בא בר כהן: כיצד ייתכן שרבי חייא בר בא מסתפק בשאלה, והוא יודע את התשובה, ומשמו עונים "קיץ המזבח"!!

רבי יוסי: רבי בא ידע את הדין שהולכים המעות לקיץ המזבח, אך הסתפק (כמח' אמוראים ב'פיטמה חולין') מהו דינה של הקטורת בעת שהכינו אותה (וממילא מה דינם של המעות שחיללו אותן).

האם בעת שכתשו את הקטורת, המכתש והעלי הינם כלי שרת - וממילא הקטורת עצמה קדושה בקדושת הגוף, ודינה כנסכים ומותרה הולך לכלי שרת. או הקטורת איננה קדושה בקדושת הגוף ומותרה הולך לקיץ המזבח כמותר תרומת הלשכה.

מכתשת חולין

רבי עקיבא אומר: מותר תרומה לקיץ המזבח, מותר נסכים (שנתקדשו בקדושת הגוף) לכלי שרת.

פיטמה בחולין (שחק את הסמנים במכתשת של חולין), **רבי יוסי בי רבי חנינה:** פסולה, שחובה שכל עשיית הקטורת תהייה בכלי שרת ככתוב "וְהִקְטַרְתָּ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בְּמִתְכַנְתָּהּ לֹא תַעֲשֶׂה לָכֶם, קֹדֶשׁ תִּהְיֶה לָךְ לֵה" (שמות לז) - בהווייתה תהייה, שכל מעשייה יהיו בכלי קודש. **רבי יהושע בן לוי:** כשרה, שצריכה דמיה להיות קנויים מתרומת הלשכה, שדמיה קדושים, אך הכנתה אינה צריכה להיות על בכלי הקודש.

רבי יוסי בי רבי בון: המחלוקת אמוראים הזו, הינה דומה למחלוקת אמוראים בין שמואל לרבי יוחנן.

מותר לשכת הטלאים

כל קורבן שמיועד להקרבה חייב להיבדק ארבעה ימים קודם הקרבנות שאין בו מום, לכן ב"לשכת הטלאים" היו תמיד לפחות שישה טלאים שהיו מוכנים לקרבנות הציבור. ובכל עת שהוציאו שנים טלאים לעבודת המקדש הכניסו שנים תחתיהם. בא' ניסן היו בלשכה ארבעה טלאים שהיו שייכים לשנה הקודמת שלא ניתן להקריבם בשנה החדשה.

